

Děti a Velikonoce

MARTINA D.
MORISCOOVÁ

E- KNIHY JEDOU

Děti
a
Velikonoce

Martina D. Moriscoová

Copyright

Děti a Velikonoce

© Martina D. Moriscoová, Řím 2019

Text: Martina D. Moriscoová

Ilustrace: Martina D. Moriscoová

Praha, 2019

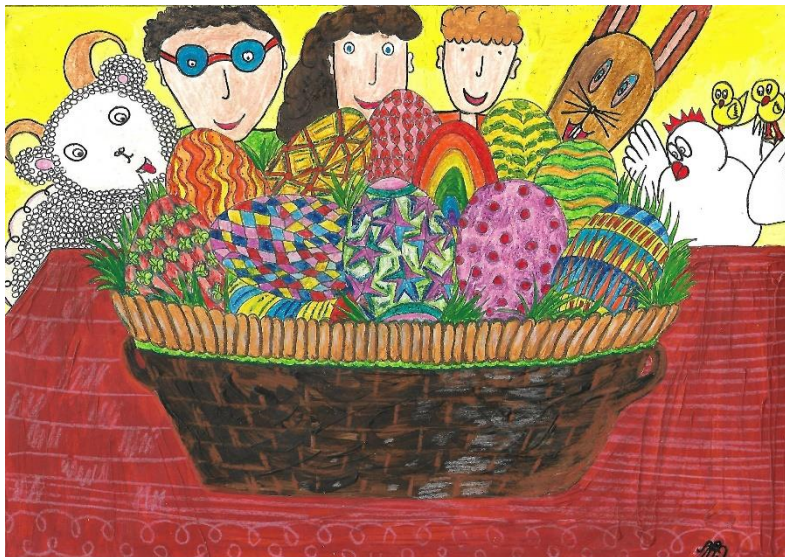
Česko

ISBN:

978-80-7589-913-2 (ePub)

978-80-7589-914-9 (mobipocket)

978-80-7589-915-6 (pdf)

Velikonoce

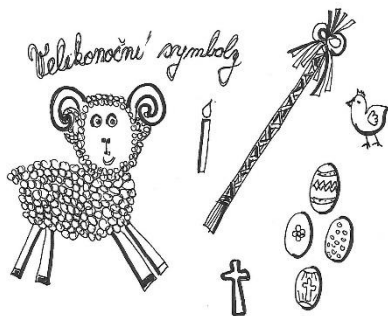
Kdy bude první jarní úplněk, vědí nejen hvězdáři, ale vědí to i ti, kdo počítají kalendáře. My, co nemáme v hlavě ani hvězdy ani matematiku, víme hlavně to, že první jarní den je 21. března. Když se tady po tom prvním jarním dni naplní měsíc dokulata, hned příští neděli nato budou Velikonoce. Děti ze Lhoty si Velikonoce ještě letos nedokázaly samy vypočítat, ale kalendář, kde je správné velikonoční datum napsané, mají doma všechny!

I paní učitelka ve škole o Velikonocích hodně vyprávěla.

O tom, jak se už za pohanských časů slavil svátek jara a příchod nového života, a také o tom, že pro křesťany jsou Velikonoce nejdůležitějším svátkem v roce. Na Velikonoční neděli, které se říká „Boží hod velikonoční“ připadá den, kdy Ježíš, otec, učitel a spasitel všech křesťanů vystoupal podle Písma svatého na nebe.

„Velikonoce zkrátka slaví všichni, a proto si na příští hodinu připravte nějaké obrázky s velikonočními symboly, o kterých si můžeme popovídat.“ Zadal ještě paní učitelka dětem úkol a byl konec vyučování.

Byla akorát popeleční středa, den kdy začíná předvelikonoční období...

1.

Popeleční středa

Velikonoce se kvapem blíží

Děti ze Lhoty si pak o těch nadcházejících Velikonocích povídaly ještě celou cestou ze školy a zjistily, jak se na ně společně všichni moc těší.

„Letos si uděláme opravdu pěkné Velikonoce!“ řekl Vojta.

„No jo, ale jak bys to chtěl zařídit? Aby se doopravdy povedly?“ zeptal se ho hned nato Pěťá. Janička tam s nimi taky byla a začala vzpomínat, jaké to bylo na Velikonoce minulý rok: „Vloni mi tatínek upletl pomlázku a maminka mi nabarvila vajíčka. Co kdybychom si letos připravily všechno samy? To bude překvapení. Už jsme dost velcí!“

Pěťovi i Vojtovi se ten nápad náramně zamlouval. Ano, upletou si pomlázky sami. Jenže, kdo jim poradí, jak se to správně dělá? Vojtíšková tatínka se ptát nemohou, aby nezkazili překvapení. Maminky plést pomlázky neumí, a nikdo jiný v jejich vesnici pomlázky neplete.

Notnou chvíli přemýšleli a lámali si hlavičky jak to udělat.
Kdo by jim mohl poradit?

Jejich přemýšlení opravdu trvalo další, pěkně dlouhou
chvíli, než na to konečně přišli. Dojdou se poradit za zajíčkem
a vezmou si s sebou i Janičku!

Času na přípravy mají ještě dost. Od Popeleční stredy zbývá
do Velikonoc ještě pěkných 46 dní!

2.

Smrtná neděle

Cesta za zajíčkem

Cesta za zajíčkem byla naplánovaná na den, kdy už by mělo pomalu začínat jaro. Na Smrtnou neděli. Neděli, která je přesně čtrnáct dní před Velikonocemi a na některých vsích se vynáší *Moréna*. Panna ze slámy, která představuje studenou a krutou zimu. Ta se hodí do potůčku a ten ji odnese daleko, předaleko. Zima je najednou pryč. Vráť se zase až za několik měsíců.

Děti dobře udělaly, že počkaly na lepší počasí. Zajíček bydlí za lesem. K lesu je to kus cesty a se sluníčkem je taková procházka mnohem příjemnější.

Ten den sluníčko opravdu vykouklo ze své zimní postýlky. Svítilo a hřálo, na děti se smálo. Jaro přicházelo a cesta k lesu dětem pěkně ubíhala.

Ještě než se k lesíku dostaly, potkaly lištičku a hezky jí pozdravily: „Dobrý den lištičko! Kampak jdeš?“ zeptaly se ze zvědavosti a lištička jim hned odpověděla: „Jdu se podívat za les milé děti. Je tam louka, na kterou celý den svítí slunce.“

Musím ho pozdravit a přivítat jaro!“ Děti lišce přitakaly, že už je dnes opravdu jaro a šly dál.

Za třetí zatáčkou potkaly šnečka. Pozdravily ho a taky se zeptaly, stejně jako lišky, kampak má namířeno. Šnek jim odpověděl: „Milé děti, spěchám za les, podívat se na sluníčko. Dnes prý celý den krásně svítí!“ Děti se na šnečka usmály a

řekly: „Ano, ano, liška se také běžela podívat za les na sluníčko.“

V páté zatáčce potkaly ježečka: „Dobrý den ježečku!“ hezky ježka pozdravily. Ten jim odpověděl na pozdrav a sám od sebe jim začal vyprávět: „Běžím se podívat za les na sluníčko, dnes je první jarní! A kampak jdete vy, děti?“

Děti mu začaly vysvětlovat, že jdou za zajíčkem, aby jim pomohl uplést pomlázku, protože se blíží Velikonoce.

„No jo, už jsou tady zase Velikonoce!“ řekl ježek a utíkal dál.

V poslední zatáčce potkaly myšku. „Dobrý den myšičko!“ hezky jí pozdravily. Myška je také hezky pozdravila a hned se jich zeptala, jestli náhodou nejdou za zajíčkem.

„Zajíček už na vás čeká. Říkal, že bude plést pomlázky.“
řekla myška zvesela, „ale já už musím běžet. Jdu za les
pozdravit první jarní sluníčko!“ a utíkala, co jí nožičky stačily.

Dětem bylo veselo, protože potkaly tolik zvířátek, která se
těšila z jarního probuzení. Začaly se radit, zdali by také neměly
jít pozdravit sluníčko za lesem, hned jak budou mít připravené
pomlázky. K zajíčkovi už to bylo coby dup.

3.

U zajíčka

„Dobrý den zajíčku! Upleteš nám pomlázku, abychom měly hezké Velikonoce?“ zeptaly se děti zajíčka hned, jak k němu došly.

Ten jim odpověděl: „To víte, že vám je rád pomohu uplést, ale musíte si přinést pěkně ohebné vrbové proutky. Jinak to nepůjde!“

Děti byly trochu překvapené. Nenapadlo je, že se musí o proutky postarat. Naštěstí zajíček věděl, kde takové proutky hledat a dal jim dobrou radu, kudy se jde nejkratší cestou k rybníku.

„Na každou pomlázku je potřeba alespoň čtyř žlutých vrbových proutkůůů...“ volal ještě za nimi starostlivě, aby jich snad nedonesly málo. Dobře věděl, že jenom ze tří, nebo ze

dvou, by pomlázka nebyla taková pěkná, jaká má být. Ohebná, ale přitom pevná.

Děti si od zajíčka nechaly poradit a vydaly se k rybníku nejkratší cestou, aby se nikde zbytečně nezdržely. Nebylo to daleko a za chvíli už viděly stříbrně lesklou vodu, ve které se odráželo blankytně modré jarní nebe.

4.

U rybníka

„Kvak! Kvak!“ zarazil je podivný křaplavý zvuk. „Odkud jdete, co tu chcete?“

Všichni se rozhlíželi kolem dokola, ale nikoho neviděli.

„Kvak! Kvak! Jak jste nevychovaní! Vy neumíte odpovědět?“

„Ale my nikoho nevidíme, kde jste?“ zeptali se statečně Péta s Vojtou. Anička raději mlčela a dál se koukala, kde by mohla někoho spatřit.

„Kvak, dolů se koukněte, tady mě najdete! Kvak.“

Všichni tři se podívali dolů. Tam seděl na kameni starý zelený žabák.

„Dobrý den, pane žabáku,“ pozdravily děti jednohlasně, „vy jste taky přišel zamávat prvnímu jarnímu sluníčku?“

„Ne! Já tady hlídám rybník! Mě žádný slunce nezajímá!“ kváknul žabák nepříjemně, až se ho děti lekly. „Tady u rybníka bude pořádek. Nebudou se tu házet do vody žádný odpadky! Ani ty malinkatý ne! Kvak!“ pokračoval ještě přísněji.

„Ale my jsme tady nechtěli dělat žádný nepořádek,“ ozvala se Anička, „my jenom potřebujeme proutky na pomlázku.“

„Tak to já nemám v kompetenci. Kvak. To musíte támhle k vrbě!“ Kváknul ještě žabák a ukázal dětem vrbičku na pravém břehu rybníčka.

I když byl pěkně nepříjemný, děti mu stejně poděkovaly, rozloučily se s ním a vydaly se k vrbičce.